

да промѣни тогава на панлатинизмъ, или за по общъ и по страшнъ думъ панхристіанизмъ. По Драгановий изговоръ панславизмъ-тъ е лошо и страшно нѣчто, и за да противодѣйствуваме на него, трѣбва да сж полатинимъ и по вѣрж-тж и по народностъ-тж; по вѣрж-тж, като пріедемъ Драганово-то православіе, а по народностъ-тж, като сж не наричаме вече Славяне. За Драгановж-тж народностъ, както и за православіе-то му, все едно е, и Латине да ся наричаме и Татаре, само Славяне да ся не наричаме.

„Богослвіе-то Драганово така ни учи въ листъ 32-ий: „Умноженіето на обряди-ти е умноженіе на обичаи-ти, умноженіе-то на обичаи-ти туря прѣдъ очи-ти ни умноженіе на обряди-ти и литургіи-ти“. И така црковни обряди и обичай сж все едно, литургія-та е обичай челвѣческий, тя е едно религіозно обикновеніе, кое-то ся врши не за нѣкакво по високо назначеніе, установено отъ самага Спасителя, нъ за еднж само вѣнкашнж формж, или за едно вѣнкашно отличіе на христіанскж-тж вѣрж отъ Моаметанскж-тж.

„Ересь щяло да рече това: „Да ся кръсти нѣкой и да ся не кръсти, да ся причястява и не причястява, да ся изповѣдва и не изповѣдва: а да ся кръщава, причястява и изповѣдва нѣкой съ какъвъ-то и да е начинъ, или по какъвъ-то и да е обичай, то не е ересь“. И така, ми сме били папищаши!! Ами что искать повече отъ насъ папищашки-ти калугери? — Тѣ искать да припознаемъ папж-тж главж на нашж-тж црква; зачто всичка-та тая разлика, всичка-та ересь на вѣсточни-ти състояла, била само въ това, чи тій неприпознавать власть-тж на папж-та. И така, да не припознава человѣкъ папж-тж за глава на цркъвж-тж, било ересь и голѣмъ грѣхъ, по полѣмъ отъ да сѣгрѣши человѣкъ на бога.

„Нека положимъ сега, че за да не сме еретици, припознахме папж-тж главж на нашж-тж цркъвж: нъ